

Hățișul încâlcit al istoriei

Fragment din *Goredd*, scrierea Părintelui Fargle

Să chibzuim mai întâi la rolul Seraphinei Dombegh în cadrul evenimentelor premergătoare domniei Reginei Glisselda.

La aproape patru decenii de la semnarea istoricului tratat dintre Ardmagarul Comonot și Regina Lavonda cea Măreață, pacea dintre dragoni și oameni era încă periculos de fragilă. În Lavonnaville, Fiii Sf. Ogdo propovăduiau la colț de stradă împotriva dragonilor, instigau la revolte și comiteau infrațiuni la adresa saarantrailor. La vremea aceea acești dragoni sub formă umană puteau fi identificați cu ușurință prin clopoței pe care erau obligați să-i poarte; pentru propria lor protecție, în fiecare seară saarantraii și rudele lor asemănătoare unor șopârle, quigutlii, erau închiși în cartierul numit Quighole, dar măsura asta nu făcea decât să-i diferențieze și mai mult de ceilalți. Odată cu apropierea aniversării tratatului de pace – și vizita de stat a Ardmagarului Comonot –, tensiunile au luat amploare.

Tragedia a lovit la două săptămâni înainte de sosirea Ardmagarului. Singurul fiu al Reginei Lavonda, Prințul Rufus, a fost ucis în stilul clasic al dragonilor: decapitat. Capul lui, despre care s-a crezut că a fost mâncat, n-a fost găsit niciodată. Și totuși, oare chiar îl ucisese un dragon sau vinovații fuseseră Fiii Sf. Ogdo, care sperau să ațâțe ura împotriva dragonilor?

În hățișul acestor politici și prejudecăți pășește Seraphina Dombegh, noua asistentă a lui Viridius, compozitorul curții. Cuvântul *monstruozitate* nu mai este în uz, dar pentru că mama ei era dragon, iar tatăl ei, om, exact asta ar fi considerat-o locuitorii Goreddului pe Seraphina: o monstruozitate. Dacă acest secret ar fi ieșit la iveală, ar fi dus la moartea Seraphinei, așa că tatăl ei, ca s-o protejeze, a ținut-o în izolare. Solzii argintii de dragon din jurul taliei și al brațului stâng ar fi putut s-o dea oricând de gol. Indiferent dacă motivul fusese singurătatea sau talentul muzical, și-a asumat un risc uriaș și a părăsit casa tatălui ei pentru a ajunge la Castelul Orison.

Solzii nu erau singura ei problemă. Seraphina era profund tulburată de amintiri materne și de viziunile unor făpturi grotești. Unchiul ei din partea mamei, dragonul Orma, a învățat-o cum să-și creeze în minte o grădină simbolică unde putea să găzduiască aceste ființe stranii; doar îngrijind în fiecare seară această grădină de creaturi grotești împiedica viziunile din a pune stăpânire pe ea.

Cu toate acestea, în preajma înmormântării Prințului Rufus, Seraphina a dat nas în nas cu trei locuitori ai grădinii sale mentale: Doamna Okra Carmine, ambasadoarea din Ninys; un cimpoier samsamez pe nume Lars; și Abdo, un tânăr dansator porfirian. În cele din urmă Seraphina și-a dat seama că acești oameni erau semi-dragoni, asemenea ei, și că nu era singură pe lume. Toți aveau solzi și abilități neobișnuite, mentale sau fizice. Pesemne că lucrul acesta reprezenta totodată o ușurare, cât și o îngrijorare în plus. În definitiv, niciunul dintre ei nu era în siguranță. În special Lars fusese amenințat de nenumărate ori de Josef, Conte de Apsig, fratele lui vitreg care detesta dragonii și era membru al grupării Fiii Sf. Ogdo.

Seraphina ar fi păstrat distanța de intrigile politice dacă n-ar fi fost Orma, unchiul ei. De-a lungul vieții ei

îi fusese singurul prieten, învățând-o nu doar cum să-și controleze viziunile, ci îi și dăduse lecții de muzică și o învățase obiceiurile dragonilor. La rândul ei, Seraphina trezise în Orma afecțiunea unui unchi pentru nepoata lui, un sentiment profund considerat inacceptabil printre dragoni. Neiertătorii Cenzori, convinși că Orma era compromis din punct de vedere emoțional, îl vânaseră ani la rând, amenințând să-l trimită înapoi în țara dragonilor, Tanamoot, pentru a-i îndepărta chirurgical amintirile.

După înmormântarea Prințului Rufus, Orma a aflat că tatăl lui, fostul general Imlann – acum în exil – se găsea în Goredd. Credița lui Orma, confirmată și de amintirile materne ale Seraphinei, era că Imlann reprezenta o amenințare la adresa Ardmagarului Comonot, fiind parte din gruparea conspirativă a unor generali nemulțumiți ce-și doreau să distrugă pacea cu Goreddul. Neliniștit din cauza Cenzorilor, Orma nu avea încredere că putea să fie imparțial și lipsit de emoții în privința propriului său tată. I-a cerut Seraphinei să raporteze prezența lui Imlann în fața Prințului Lucian Kiggs, Căpitanul Gărzii Regale. Deși Seraphina ar fi vrut să rămână în anonim, nu putea să refuze cererea iubitului ei unchi.

Vă întrebați oare dacă l-a abordat pe Prințul Lucian Kiggs cu neliniște? Orice persoană în firea ei ar fi făcut la fel. Prințul avea reputația de a fi un anchetator perceptiv și perseverent; dacă exista cineva la curte capabil să-i descopere secretul, cu siguranță el era acea persoană. Totuși, Seraphina se bucura de trei avantaje neprevăzute. În primul rând, el deja o remarcase – într-un mod favorabil, dacă nu intenționat – ca răbdătoarea profesoară de clavecin a verișoarei și logodnicei lui, Prințesa Glisselda. În al doilea rând, Seraphina se găsisese în mod repetat în poziția de a-i ajuta pe curteni să comunice cu dragonii, iar prințul îi era recunoscător pentru intervențiile ei.

În ultimul rând, Prințul Lucian, fiind nepotul din flori al Reginei, nu se simțise niciodată confortabil la curte; în Seraphina a descoperit un intrus asemenea lui, deși nu putea să-și dea seama exact de ce anume.

Prințul a crezut acuzațiile ei la adresa lui Imlann, chiar dacă îi era clar că Seraphina omitea să-i spună anumite lucruri.

Doi cavaleri aflați în exil – Sir Cuthberte și Sir Karal – au venit la palat cu vestea că văzuseră un dragon pus pe rele în provincie. Seraphina bănuia că era vorba despre Imlann. Prințul Lucian Kiggs a însoțit-o în enclava secretă a cavalerilor în speranța că vreunul dintre ei ar fi putut să-l identifice pe dragonul care crea probleme. Bătrânul Sir James și-l amintea pe dragon dintr-o bătălie din urmă cu patru decenii ca fiind generalul Imlann. În timpul vizitei lor, Maurizio, scutierul lui Sir James, le-a făcut o demonstrație a artei marțiale aproape pierdute a dragomachiei. Inventată de însuși Sf. Ogdo, dragomachia îi dăduse cândva Goreddului unelte necesare să se lupte cu dragonii, dar acum această artă mai era practică de foarte puțini. Seraphina și-a dat seama ce neajutorată ar fi fost omenirea dacă dragonii ar fi încălcat tratatul.

E încă subiect de dezbatere între cărturari dacă Imlann chiar li s-a arătat Seraphinei și Prințului Lucian pe drumul spre casă, sub înfățișarea lui înfiorătoare de dragon plin de solzi și înflăcărat, sau dacă acest episod e doar o legendă spusă în cuvinte frumoase. Însă e clar că Seraphina și Prințul s-au convins că Imlann îl ucisese pe Prințul Rufus. Au început să suspecteze că bătrânul dragon viclean se ascundea la curte sub înfățișare umană. Cu toate acestea Ardmagarul Comonot nu avea urechi să audă avertizările Seraphinei. Ardmagarul, deși fusese coautorul păcii, era arogant și indiferent, nefiind încă dragonul ce avea să devină peste ani și ani.

Imlann își dădu lovitura în ajunul aniversării tratatului, servindu-i vin otrăvit Prințesei Dionne, mama Prințesei Glisselda. (Deși vinul îi era destinat și lui Comonot, nu există nicio dovadă, contrar afirmațiilor unora dintre colegii mei, că Prințesa Dionne și Comonot aveau o aventură interzisă.) Seraphina și Prințul Lucian au oprit-o pe Prințesa Glisselda din a bea vinul, dar Regina Lavonda nu a fost la fel de norocoasă.

Să fie asta o lecție despre răbdarea dragonilor: Imlann locuise la curte timp de cincisprezece ani, deghizat ca bonă, confidentă și prietenă a Prințesei Glisselda. Seraphina și Prințul Lucian, dându-și seama care e adevărul, l-au confruntat pe Imlann care, imediat după aceea, a răpit-o pe Prințesa Glisselda și a dispărut fără urmă.

Toți semi-dragonii au avut un rol de jucat în prinderea și uciderea lui Imlann: premonițiile Doamnei Okra Carmine i-au ajutat pe Seraphina și pe Prințul Lucian să-l găsească; Lars i-a distras atenția cu cimpoaiele lui, așa încât Prințul Lucian s-o poată salva pe Prințesa Glisselda; iar tânărul Abdo l-a strâns pe Imlann de gât, așa încât acesta să nu poată scuipa flăcări. Seraphina a întârziat evadarea lui Imlann, dezvăluindu-și secretul de a-i fi nepoată și dându-i timp lui Orma să se transforme. Dar vai, Orma nu era pe măsura lui Imlann și a fost grav rănit. Un alt dragon, pe numele ei Eskar – subsecretar de stat la ambasada dragonilor –, l-a învins pe Imlann într-o luptă în zbor, mult deasupra orașului.

Istoria a demonstrat că Imlann era într-adevăr parte dintr-o grupare de generali-dragon determinați să-l răstoarne pe Comonot și să distrugă pacea. În timp ce el făcea ravagii în Goredd, ceilalți puneau la cale o lovitură de stat în Tanamoot, preluând controlul asupra guvernământului dragonilor. Generalii, care mai târziu și-au luat numele de Vechiul Ard, i-au trimis Reginei o scrisoare

în care îl declarau pe Comonot un criminal și-i cereau Goreddului să-l predea fără zăbavă în mâinile lor. Regina Lavonda era slăbită din cauza otrăvii și Prințesa Dionne murise. Prințesa Glisselda, în prima ei acțiune ca Regină, a hotărât că Goreddul n-avea să-l predea pe Comonot ca să răspundă în fața unor acuzații neadevărate și că, dacă era necesar, Goreddul urma să meargă la război pentru a obține pacea.

Dacă istoricului aici de față i se va permite următoarea observație personală: în urmă cu vreo patru decenii, când eram doar un novice la Sf. Prue, am turnat vin la un banchet pe care starețul nostru l-a dat în onoarea Seraphinei, ea însăși o doamnă venerabilă în vârstă de peste o sută zece ani. Încă nu-mi descoperisem vocația istorică – de fapt, cred că ceva din făptura ei mi-a aprins această pasiune –, dar la sfârșitul serii, găsindu-mă în vecinătatea ei, am avut ocazia să-i pun o singură întrebare. Dacă vreți, imaginați-vă ce întrebare i-ați fi pus voi. Eu, vai, eram tânăr și neghiob și ce mi-a ieșit atunci pe gură a fost: „E adevărat că dumneavoastră și Prințul Lucian Kiggs, Raiul să-l aibă în paza lui, v-ați mărturisit dragostea reciprocă chiar dinaintea începerii războiului civil dintre dragoni?”

Ochii ei negri au scăpărat și, pentru o clipă, am avut impresia că zăresc o femeie mult mai tânără în trupul celei bătrâne. Mi-a luat mâna durdulie în mâna ei bătrână și noduroasă, mi-a strâns-o și-a zis: „Prințul Lucian a fost cel mai cinstit și mai demn de respect om pe care l-am cunoscut vreodată, iar asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă.”

Aceea a fost o ocazie care ți se ivește o dată-n viață irosită pe tinerețea romantică și necunosătoare. Și cu toate astea, am crezut atunci și încă mai cred acum că ochii ei

strălucitori mi-au răspuns la întrebare, chiar dacă limba ei refuzase s-o facă.

Eu n-am făcut decât să abordez în treacăt evenimente cărora alți istorici le-au alocat timpul întregii lor cariere ca să le descâlcească. În mintea mea, povestea Seraphinei a început abia când unchiul ei Orma, alături de Eskar – subsecretar de stat –, a fugit încercând să scape de Cenzori, iar Seraphina, în ajunul războiului, a hotărât c-a venit vremea să-i găsească și pe ceilalți locuitori ai grădinii din mintea ei, ceilalți semi-dragonii împrăștiați peste tot prin Ținuturile de Sud și Porfiria. Acestea sunt evenimentele despre care voi vorbi aici.

Prolog

Mi-am venit în fire.

M-am frecat la ochi, uitând că ochiul stâng e vânăt, iar durerea m-a făcut să văd clar ce era în jurul meu. Stăteam pe podeaua de lemn nelustruit din biroul unchiului Orma, adânc în interiorul Conservatorului Sf. Ida, cu numeroase cărți așezate grămezi în jurul meu ca un cuib al înțelepciunii. Un chip care a apărut deasupra mea s-a materializat în nasul coroiat al lui Orma, în ochii lui negri, ochelarii și barba lui. Expresia de pe fața sa arăta mai degrabă curiozitate decât îngrijorare.

Aveam unsprezece ani. Erau luni bune de când Orma mă învăța cum să meditez, dar nu mai intrasem niciodată atât de profund în propria mea minte, nici nu mă simțisem atât de dezorientată la ieșirea din transă.

Mi-a îndesat o cană cu apă sub nas. Am luat-o tremurând și am băut. Nu mi-era sete, dar orice urmă de bunătate pe care mi-o arăta unchiul meu dragon era ceva ce trebuia încurajat.

— Spune-mi cum a fost, Seraphina, m-a îndemnat el, îndreptându-se de spate și împingându-și ochelarii pe nas.

În vocea lui nu se simțea nici căldură, nici nerăbdare. Orma a străbătut camera în doi pași și s-a așezat pe birou, fără să se obosească să dea cărțile la o parte mai întâi.

M-am mișcat pe podeaua tare. Să-mi fi dat o pernă ar fi însemnat să-mi arate mai multă empatie decât ar fi fost în stare un dragon – chiar și în formă umană.

— A funcționat, am spus cu o voce de broască bătrână. Am băut apă cu înghițituri mari și am încercat din nou să vorbesc.

— Mi-am imaginat o dumbravă cu pomi fructiferi și l-am pus pe băiețelul porfirian printre ei.

Orma și-a apropiat degetele lungi în dreptul tunicii gri și s-a uitat fix la mine.

— Și ai putut să-l faci să apară într-o viziune?

— Da. I-am luat mâinile într-ale mele și apoi...

Era dificil să descriu ce a urmat, o senzație îngrozitoare de vertij, ca și cum mintea mea ar fi fost trasă printr-o țevă de evacuare a apei. Mă simțeam prea obosită să-i explic.

— L-am văzut în Porfirie, jucându-se lângă un templu, alergând un cățeluș...

— N-ai simțit durere de cap sau greață? m-a întrerupt Orma, a cărui inimă de dragon nu putea fi înduplecată cu cățeluși.

Am dat din cap să mă asigur.

— Deloc.

— Ai ieșit din viziune cu ușurință?

Punea întrebările de parcă le-ar fi bifat într-o listă.

— Da.

— Tu ai controlat viziunea și nu ea pe tine? (Bifat.) I-ai dat un nume reprezentării simbolice a băiatului, avatarului?

Am simțit cu mi se înroșesc obrajii, ceea ce era un lucru prostesc. Orma nu era capabil să râdă de mine.

— L-am numit Liliacul Frugivor.

Orma a dat serios din cap de parcă era cel mai solemn și potrivit nume care a fost inventat vreodată.

— Ce nume le-ai dat celorlalți?

Ne-am uitat fix unul la celălalt. Undeva în biblioteca de dincolo de biroul lui Orma un călugăr-bibliotecar fluiera afon un cântec.

— Trebuia să le dau și celorlalți nume? am întrebat eu ezitând. N-ar trebui să mai treacă puțin timp? Dacă Liliacul Frugivor rămâne în grădina lui specială și nu mă terorizează cu viziuni, atunci, cu siguranță, noi o să...

— Cum te-ai ales cu ochiul ăla vânăt? m-a întrebat Orma uitându-se la mine cu o privire ca de vultur.

Mi-am țuguiat buzele. Știa prea bine: fusesem cuprinsă de o viziune în timpul lecției de muzică de ieri, căzusem de pe scaun și mă lovisem cu fața de colțul biroului lui.

Cel puțin nu mi-am zdrobit cobza, îmi spusese el în acel moment.

— Se poate întâmpla oricând ca o viziune să te doboare pe stradă și să fii călcată de o căruță, a spus Orma, aplecându-se înainte cu coatele pe genunchi. Nu ai mult timp la dispoziție, decât dacă plănuiești să stai în pat pe termen nelimitat.

Am pus cu grijă cana pe podea, departe de cărțile lui.

— Nu-mi place să-i invit pe toți deodată în mintea mea, am spus. Unele dintre ființele pe care le văd mă sperie foarte rău. E îngrozitor că-mi invadează mintea fără să ceară voie, dar...

— Nu înțelegi mecanismul, a zis Orma pe un ton blând. Dacă aceste creaturi grotești ți-ar invadea mintea, atunci celelalte strategii de meditație ale noastre le vor ține departe. De vină e mintea ta: se conectează fără discernământ. Avatarurile pe care le creezi sunt o legătură permanentă cu aceste creaturi, astfel încât mintea ta nu e nevoită să se arunce orbește înainte. Dacă vrei să le vezi, trebuie doar să te îndrepti spre interior.

Nu-mi puteam imagina că mi-aș dori vreodată să viziitez acele creaturi grotești. Brusc mi se părea totul prea mult de suportat. Începusem cu preferata mea, cea mai prietenoasă dintre toate, și mă simțeam epuizată. Ochii mi s-au împăienjenit din nou; mi l-am șters pe cel sănătos

cu mâneca, rușinată că lacrimam în fața unchiului meu dragon.

M-a privit, cu capul ușor înclinat ca al unei păsări.

— Nu ești neajutorată, Seraphina. Ești... de ce nu este „de nădejde“ antonimul lui „neajutorat“?

Părea cu adevărat încurcat de această întrebare încât am râs, în ciuda faptului că eram tristă.

— Dar cum să fac? am întrebat. Liliacul Frugivor era evident: mereu se cațără în copaci. Cred că melcul acela de mlaștină poate să se tăvălească în noroi și o să-l pun pe bărbatul sălbatic în peșteră. Dar ce fac cu ceilalți? Ce fel de grădină să creez ca să-i cuprindă pe toți?

Orma și-a scărpinat barba falsă; deseori părea să-l irite.

— Știi care e problema cu religia ta? a întrebat el.

Am clipit la el, încercând să-mi dau seama ce legătură avea una cu cealaltă.

— Nu există un adevărat mit al creației, a spus el. Sfinții voștri au apărut acum șase sau șapte sute de ani și i-au alungat pe păgânii care, aș putea să adaug, aveau un mit numai bun centrat în jurul soarelui și al unei femele bour. Dar, nu știu de ce, Sfinții voștri nu s-au oboșit să creeze o poveste despre creație.

Și-a șters ochelarii cu tivul tunicii.

— Cunoști mitul porfirian al creației?

M-am uitat fix la el cu o privire hotărâtă.

— Din păcate, profesorul meu ocolește teologia porfiriană.

El era profesorul meu în perioada aia.

Orma a ignorat comentariul meu ironic.

— Este tolerabil de scurt. Zeii gemeni, Nevoia și Destinul, mergeau printre stele. Ceea ce trebuia să fie era; ceea ce era posibil să fie era uneori.

Am așteptat continuarea, dar se pare că asta era tot.

— Îmi place mitul ăsta, a spus el mai departe. Corespunde cu legile naturii, mai puțin unde se vorbește despre zei.

M-am încruntat, încercând să înțeleg de ce-mi spunea asta.

— Așa crezi că ar trebui să creez și restul grădinii? am spus eu la întâmplare. Să merg prin mintea mea asemeni unui zeu?

— Nu e blasfemie, a zis el, punându-și din nou ochelarii la ochi și uitându-se la mine ca o bufniță. E o metaforă, ca orice crezi în minte. Este permis să fii zeul propriilor tale metafore.

— Zeii nu sunt neajutorați, am spus cu mai mult curaj în glas decât simțeam.

— Seraphina nu e neajutorată, a zis Orma solemn. Această grădină va fi zidul tău de apărare. Te va ține în siguranță.

— Mi-aș dori să pot crede asta, am zis eu, din nou cu o voce ca de broască.

— Probabil te-ar ajuta dacă ai crede. Capacitatea creierului uman de a crede produce efecte interesante neurochimice în...

I-am ignorat prelegerea, mi-am îndreptat spatele și m-am așezat cu genunchii depărtați și cu mâinile pe ei. Închizând ochii, am început să respir din ce în ce mai adânc și mai rar.

M-am cufundat în cealaltă lume a mea.

Regina Glisselda a fost prima care a văzut dragonul. Era o pată mai neagră decât întunericul, care se mișca cu agilitate pe cerul nopții, ascunzând stelele și apoi făcându-le din nou să apară.

— Un singur dragon dinspre vest, Sfinte Ogdo, salvează-ne! a strigat ea imitând cavalerii din trecut și arătându-l cu degetul.

Nu prea i-a reușit asemănarea cu cavalerii pentru că sărea pe vârfuri și râdea. Vântul iernatic a dus sunetul de veselie până departe; dedesubtul nostru, orașul se culcușea sub o pătură de zăpadă proaspătă, tăcut și gânditor ca un copil care doarme.

Odinioară, santinele bine pregătite cercetau cerul să vadă batalioanele de dragoni din exact același loc, din Turnul Ard al Castelului Orison. În seara aceasta, eram doar eu și Regina, iar dragonul singuratic care se apropia era un prieten, slavă Sfinților: dragonul Eskar, care fusese cândva ministru subsecretar de stat la ambasada noastră a dragonilor. Ea îl ajutase pe unchiul meu Orma să scape de Cenzori cu aproape trei luni în urmă, pe când abia izbucnea războiul civil al dragonilor.

Ardmagarul Comonot, liderul demis al neamului dragonilor, se așteptase ca Eskar să-i găsească lui Orma o ascunzătoare în afara pericolului, apoi să se întoarcă la noi în Goredd, unde Comonot își înființase sediul central în exil. Ardmagarul intenționase s-o numească unul dintre

sfătuitoarei lui, sau chiar s-o faci general, dar lunile au trecut fără să i-o aducă nici pe Eskar, nici vreo explicație.

Eskar îl contactase pe Comonot, cu ajutorul unui dispozitiv quigutl, puțin mai devreme în seara aceasta. La cină, Comonot o informase pe Regina Glisselda că Eskar va ajunge după miezul nopții. Apoi se dusesse la culcare, lăsând-o pe Regină să aștepte, sau nu, în funcție de cum i se părea a fi potrivit.

Tipic lui Comonot să rezolve lucrurile astfel. Regina se săturase de el.

El n-a spus nimic despre motivul pentru care Eskar se hotărâse dintr-odată să se întoarcă sau despre locul în care fusese până atunci. Era posibil ca el să nu știe. Glisselda și cu mine ne dădeam cu părerea ca să ne distragem atenția de la cât de frig era.

— Eskar a hotărât că războiul civil al dragonilor durează prea mult și vrea să-i pună singură capăt, a spus Glisselda până la urmă. S-a uitat vreodată urât la tine, Seraphina? Privirea ei ar putea să oprească și planetele în loc.

Nu avusesem parte de acea privire, dar am văzut cum l-a privit pe unchiul meu acum trei luni. Cu siguranță că Eskar a fost cu el în tot acest timp.

Glisselda și cu mine țineam fiecare câte o torță, ca să-i arătăm lui Eskar că ar trebui să aterizeze pe acoperișul turnului. Era ideea Prințului Lucian Kiggs – ceva referitor la curenții de aer și teama că ar putea sparge un geam dacă aterizează în curte. Prințul nu spusese nimic despre faptul că erau mai puține șanse să sperie pe cineva acolo sus. În Goredd puteai vedea dragoni pe cer în toată mărimea lor, pe măsură ce aliații lui Comonot veneau și plecau, dar ar fi fost o exagerare să spun că oamenii se obișnuiseră cu ei.

Acum că Eskar se apropia, părea prea mare ca să poată ateriza pe acoperiș. Poate că și ea credea asta; bătând din

aripile de piele întunecată și răspândind o pală de vânt fierbinte, a cotit spre sud către marginea orașului, unde trei cartiere încă ardeau mocnit, transformând în aburi zăpada proaspăt căzută.

— Ce face? Verifică meșteșugul compatriotului ei? O s-o vadă vreun insomniac, a spus Glisselda, dându-și pe spate gluga hainei căptușite cu blană.

Bucuria ei de mai devreme deja se transforma în agitație. Vai, starea de agitație părea să fie ceva obișnuit pentru ea zilele astea. Buclele ei blonde luceau într-o totală nepotrivire cu lumina torței.

Eskar s-a înălțat spre cerul înstelat, apoi a plonjat din nou în întuneric, îndreptându-se spre inima orașului ca un șoim care urmărește o pitulice. Glisselda a tresărit alarmată. În ultima clipă, Eskar s-a ridicat brusc – o umbră neagră pe zăpada proaspătă – și a zburat pe deasupra Râului Mews, acum înghețat, spărgând gheața cu coada ei de șarpe.

— Și acum ne arată cum ne-ar infiltra sistemul de apărare, zburând atât de sus încât proiectilele noastre și torțele în flăcări să n-o poată ajunge. Nu așa au fost distruse acele case, Eskar! a strigat tânăra regină în vânt, de parcă dragonul o putea auzi de la o asemenea distanță. El deja pătrunsese în castel.

El fusese cel de-al treilea asasin de dragoni deconspirat de Prințul Lucian și trimis de Vechiul Ard să-l ucidă pe Comonot. Se transformase din saarantras, un dragon sub formă umană, într-un dragon de mărime naturală ca să poată scăpa. Comonot s-a transformat la rândul lui și l-a ucis pe cel care-l atacase înainte ca acesta să poată fugi, dar cinci oameni au murit și alți cincizeci și șase și-au pierdut casele în infernul care a rezultat.

Toate aceste distrugerii, provocate doar de doi dragoni. Niciunul dintre noi nu îndrăznește să se gândească la cât

de mari ar fi fost pagubele dacă Loialiştiile lui Comonot nu reuşeau să-i țină la depărtare pe cei din Vechiul Ard și războiul ar fi ajuns în Goredd cu adevărat.

— Lars inventează noi mașini de război, am spus, încercând să aduc puțin optimism. Și ar trebui să-i punem la socoteală și pe dragomachiștii care se antrenează la Fortul Oversea.

Bătrânii cavaleri ai Ținuturilor din Sud și scutierii lor de vârstă a doua, care fuseseră ridicați în grabă la rangul de cavaleri, se alăturaseră și ei acestei strădanii.

Glisselda a râs în bătaie de joc, în timp ce urmărirea cu privirea al doilea circuit pe care Eskar îl făcea deasupra orașului.

— Chiar și atunci când erau cavalerii noștri în deplină putere – iar dragomachiștii antrenați în grabă nu sunt cavaleri –, orașul acesta era adesea ars până la temelii. Noi două n-am văzut așa ceva pentru că am crescut pe timp de pace.

Bătea vântul, ceea ce făcea greu să uit cât de sus eram; îmi transpirau mâinile în mănuși.

— Loialiştiile lui Comonot or să ne apere.

— Cred că-i vor apăra pe ai noștri, dar ei nu dau nici doi bani pe oraș în sine. Lucian e de părere că ar trebui să reparăm tunelele, să le facem locuibile. Am mai supraviețuit acolo, și putem oricând reconstrui, a spus Glisselda ridicând un braț și apoi coborându-l, de parcă i se părea de prisos și un simplu gest. Orașul acesta este moștenirea pe care mi-a lăsat-o bunica; a înflorit pe timp de pace. Urăsc ideea că ar trebui să renunț la el.

Eskar se întorcea, prinzând un curent de aer ascendent în partea estică a Dealului Cetății. Glisselda și cu mine ne-am sprijinit de parapet pe când dragonul se apropia să aterizeze. Dinspre aripile ei întunecate, din care bătea cu putere, a venit un vânt sulfuros care ne-a stins torțele. M-am aplecat din cauza vântului, speriată că voi fi suflată

peste margine. Eskar a aterizat pe acoperișul turnului și s-a oprit cu aripile întinse, o umbră vie pe fundalul cerului. Am mai avut de-a face cu dragoni – și eu sunt dragon pe jumătate –, dar priveliștea încă îmi ridica părul de pe ceafă. În fața ochilor noștri creatura întunericului cu colți și solzi s-a înfășurat în aripi și s-a strâns, s-a răcit și s-a condensat, învăluindu-se în sine până când tot ce-a rămas din ea a fost o femeie asemenea unei statui, cu părul scurt, goală pe acoperișul înghețat al turnului.

Glisselda și-a dezbrăcat grațioasă haina de blană și s-a apropiat de saarantras – dragonul în formă umană – întinzându-i îmbrăcămintea deja încălzită. Eskar a făcut o plecăciune, iar Glisselda i-a pus ușor mantia pe umerii goi.

— Bine ai venit înapoi, doamnă ministru subsecretar de stat, a spus tânăra regină.

— N-am venit să stau, a răspuns Eskar scurt.

— Într-adevăr, a aprobat Glisselda, fără vreo urmă de mirare în glas.

Era regină doar de trei luni, de când bunica ei se îmbolnăvisese din cauza otrăvii și a mâhnirii, dar deja stăpâna la perfecție arta de a părea imperturbabilă.

— Ardmagarul Comonot știe?

— Îi sunt de mai mult folos acolo unde am fost până acum, a răspuns Eskar. O să-nțelegă când îi voi explica. Unde este?

— Doarme, mai mult ca sigur, a spus Glisselda.

Zâmbetul reginei ascundea un imens sentiment de enervare deoarece Comonot nu se obosise să stea treaz și s-o întâmpine el însuși pe Eskar. Glisselda își păstra nemulțumirile la adresa lui Comonot pentru lecțiile de clavecin, așa că auzeam constant cât de nepăsător era; cât de mult se săturase să-și ceară scuze față de aliații umani pentru comportamentul lui necioplit; cât de pregătită era ca el să-și câștige războiul și să plece acasă.